

Arrest

nr. 93 320 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 21 februari 2012 het Rijk binnen en dienden op 23 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Kirgizië. U kende voortdurend problemen met etnische Kirgiezen en werd vaak door hen geslagen op straat omwille van uw Russische origine. Op 24 oktober 2009 huwde u met G.M. (OV 6.962.691). U kocht samen met haar een stuk bouwgrond waarop u enkele maanden later, in maart 2010, een huis begon te bouwen. In april 2010 braken in het dorp waar u uw huis aan het bouwen was, in Mayevka (Kirgizië), onlusten uit. Huizen werden in brand gestoken en mensen werden er vermoord door Kirgiezen. Toen u een vijftal dagen later ging kijken naar uw huis, zag u enkele Kirgiezen op uw bouwgrond staan. U werd door hen weggejaagd. Zij zeiden dat zij uw grond hadden afgenomen. Enkele dagen later diende u klacht in bij de politie. De klacht werd aanvaard en er werd een onderzoek ingesteld. U vernam echter niets meer over de zaak en ging enkele keren informeren. Er werd u telkens gezegd dat de zaak werd onderzocht. Een paar maanden later diende u klacht in bij het Parket. Ook daar werd uw klacht aanvaard en werd er gezegd dat men uw klacht zou onderzoeken. Enige tijd later klopten twee personen bij u aan. Ze bedreigden u en eisten dat u uw klacht zou intrekken. Begin lente 2011 vernam u van een buur dat de schuur nabij uw woning in brand stond. U bluste samen met uw vrouw de brand en vernam van de brandweer, die ter plaatse was gekomen, dat de brand waarschijnlijk werd aangestoken. De volgende dag vertrok u met uw echtgenote naar haar ouderlijke woning in jullie dorp. Op 10 oktober 2011 kwamen vier agenten langs bij het huis van uw schoonouders. U werd meegenomen en gedurende twee dagen vastgehouden en mishandeld. U werd gedwongen een document te ondertekenen waarmee u vrijwillig afstand deed van uw grond. Na twee dagen werd u vrijgelaten. Gedurende de twee weken na uw vrijlating ging u bijna elke dag of om de paar dagen naar het ziekenhuis om onderzocht en verzorgd te worden. Nadien verbleef u samen met uw echtgenote overdag ondergedoken bij vrienden of bij uw moeder en u overnachtte in het huis van uw schoonouders. U besloot het land te verlaten. Op 13 februari 2012 vertrok u met een minibus naar België, waar u op 21 februari 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Kirgizisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Kirgizië problemen kende met de lokale bevolking omwille van uw Russische origine. U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Eerst en vooral werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden tijdens het gehoor voor het CGVS aangaande essentiële elementen binnen uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zwaarwichtige wijze ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat er twee mannen bij uw huis hadden aangeklopt na uw klacht bij het parket en dat zij u bedreigd hadden dat u uw klacht moest intrekken. Uw echtgenote zou dit volgens u niet gezien hebben, maar u zou er haar wel iets over verteld hebben achteraf (CGVS p.9). Uit de verklaringen van uw echtgenote daarentegen blijkt dat er na uw klacht bij het parket geen twee, maar vier mannen "beleefd binnenkwamen" en dat ze jullie bedreigden, maar dat zij hen maar "met één oog" gezien had (CGVS Marina p.6-7). Verder, in verband met de brandstichting die plaatsvond in uw schuur in de lente van 2011, zei u dat u toen op een avond, toen het al donker werd maar u naar eigen zeggen nog niet sliep, door uw buurman naar buiten werd geroepen en dat u van hem via het hek tussen jullie woningen te horen kreeg dat er rook uit jullie schuur kwam. De brandweer zou na het blussen vastgesteld hebben dat het om brandstichting ging (CGVS p.9-10). U verklaarde dat jullie de volgende dag vertrokken naar de ouders van uw vrouw (CGVS p.10). Uw echtgenote bracht ook over deze brandstichting een andere versie van de feiten. Zo beweerde zij dat jullie reeds sliepen toen de brand uitbrak aangezien het volgens haar ongeveer 2u 's nachts was. Uw vrouw zou toen op een gegeven moment wakker geworden zijn en gezien hebben dat jullie schuur in brand stond (CGVS Marina p.7). Volgens uw echtgenote zouden er geen vaststellingen gebeurd zijn door de brandweer en zouden jullie ongeveer anderhalve week later pas vertrokken zijn naar haar ouders (CGVS Marina p.7-8). Toen uw echtgenote met uw versie van deze feiten geconfronteerd werd, bleef ze bij haar eigen verklaringen (CGVS Marina p.8), waardoor deze tegenstrijdigheden niet worden opgeheven.

Ook in verband met het laatste incident, op 10 oktober 2011, werden ernstige discrepanties vastgesteld tussen jullie verklaringen bij het CGVS. Zo stelde u dat die dag 4 agenten aanklopten bij het huis van uw schoonouders. U verklaarde dat u zelf de deur openmaakte en dat u meegenomen werd. U

ging na uw vrijlating naar eigen zeggen naar het ziekenhuis maar u werd er niet opgenomen. U beweerde dat u gedurende twee weken over en weer pendelde naar het ziekenhuis om er behandeld en onderzocht te worden (CGVS p.10-12). U verklaarde dat u nadien samen met uw echtgenote bij vrienden en bij uw moeder ondergedoken zat overdag, maar dat u wel steeds bij uw schoonouders bleef overnachten (CGVS p.2 en 12). De verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde komen echter niet met uw verklaringen overeen. Zij beweerde immers dat er in oktober 2011 bij haar ouders enkele agenten binnenvielen zonder aan te kloppen en dat zij u zouden meegenomen hebben. Zij stelde verder dat u na uw vrijlating gedurende twee weken opgenomen werd in het ziekenhuis en dat u gedurende deze periode niet thuis bent geweest (CGVS Marina p.8-9). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent, kon uw echtgenote voor jullie tegenstrijdige verklaringen geen uitleg geven (CGVS Marina p.9). Verder beweerde uw echtgenote meer dan eens dat jullie na uw verblijf in het ziekenhuis enkel nog bij haar ouders thuis verbleven, ook overdag (CGVS Marina p.10). Toen zij vernam dat u had verklaard dat jullie samen ondergedoken zaten, paste zij haar verklaringen echter aan. Plots beweerde zij "dat ze dit nog had willen zeggen", namelijk "dat jullie 'daar en daar verbleven en soms overnachtten'" (CGVS Marina p.9-10), wat nog steeds niet volledig strookt met de verklaringen die u hierover aflegde. De vastgestelde tegenstrijdigheden hieromtrent blijven dan ook overeind staan en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Naast bovenstaande vaststellingen dient verder nog gewezen te worden op een anomalie in jullie verklaringen voor het CGVS met betrekking tot jullie belangrijkste identiteitsdocument, met name jullie Kirgizisch paspoort. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u nog over een oud Kirgizisch paspoort beschikte dat u in 2002 ontving en dat als binnenlands en internationaal paspoort dienst deed. U zou dit nog niet omgeruild hebben tegen een nieuw paspoort omdat het volgens u voor 10 jaar geldig was en bijgevolg nog geldig was tot november 2012 (CGVS p.4). Deze verklaringen zijn echter flagrant tegenstrijdig met de gegevens die op de door u neergelegde kopie van dit paspoort terug te vinden zijn. Hieruit blijkt immers dat uw paspoort op 10 november 2005 uitgegeven werd en niet in 2002, en dat –zoals uit deze slecht leesbare kopie kan afgeleid worden- het paspoort geldig was tot 10 november 2010, waaruit derhalve afgeleid kan worden dat dit paspoort, waarvan u enkel deze kopie voorlegde, reeds verlopen was. U verklaarde verder dat u dit oude paspoort voor uw reis naar België aan de chauffeurs had gegeven die jullie naar hier brachten (CGVS p.4). U zei dat u dit paspoort gedurende de ganse reis niet in handen had en ook niet meer terugkreeg bij uw aankomst in België (CGVS p.4). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dan weer een heel andere versie van de feiten. Zij beweerde immers dat zowel zij als u over een afzonderlijk binnenlands paspoort (een "kaartje" CGVS Marina p.4) en een apart internationaal paspoort beschikten (CGVS Marina p.4). Volgens uw echtgenote zouden jullie jullie internationaal paspoort in 2009 samen hebben aangevraagd. Zij beweerde bovendien nog dat ze jullie internationale paspoorten nog gezien had voor jullie vertrek uit Kirgizië. Jullie zouden dit internationaal paspoort volgens haar allebei voor jullie vertrek uit Kirgizië aan de smokkelaar gegeven hebben en niet meer hebben teruggekregen. Jullie binnenlandse paspoorten zouden zich volgens haar vermoedelijk nog in Kirgizië bevinden. Ze zouden ofwel thuis liggen, ofwel verloren gegaan zijn (CGVS Marina p.3-4). Door jullie tegenstrijdige verklaringen omtrent jullie belangrijkste identiteitsdocument en door het niet kunnen voorleggen van deze documenten ter staving van jullie asielaanvraag, rijst dan ook het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende uw verblijfplaats binnen en buiten Kirgizië, een mogelijk veilig verblijf in een derde land, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, en het moment en de wijze waarop u uw land van herkomst verlaten hebt, verborgen te houden.

Ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Kirgizië naar België werden niet geloofwaardig bevonden. U beweerde immers dat u zonder enige persoonlijke identiteitscontrole vanuit Kirgizië naar België hebt kunnen reizen, zonder dat u een paspoort in uw bezit had (CGVS p.4). Volgens u zou men de wagen gewoon geopend hebben en in de wagen gekeken hebben, zonder dat u iets gevraagd werd of dat u uw paspoort moest laten zien (CGVS p.4). U wist niet of er voor de reis een vals paspoort voor u werd aangemaakt en of er voor u een visum werd aangemaakt (CGVS p.4-5). Verder zou de smokkelaar u niet op de hoogte hebben gebracht van wat u moest zeggen of doen in geval van persoonlijke identiteitscontrole (CGVS p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van

clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat men u niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval u ontdekt en gecontroleerd zou worden, temeer daar u zelf geen paspoort in uw bezit had en niet eens wist of er een ander paspoort voor u werd aangemaakt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Ten slotte, wat de problemen betreft die u nog zou meegemaakt hebben vóór 2010, met name dat u voortdurend geslagen werd door Kirgiezen, dient nog opgemerkt te worden dat u deze feiten niet kon aantonen. U haalde aan dat u in 2005 zodanig hard werd geslagen door Kirgiezen omwille van uw etnie, dat u in het ziekenhuis belandde met een schedeltrauma (CGVS p.5). U zou klacht ingediend hebben, maar er zou geen reactie op deze klacht gekomen zijn. Volgens u zouden de dokters bovendien de diagnose veranderd hebben nadat de politie naar het ziekenhuis was gekomen (CGVS p.5). U kan deze bewering echter op geen enkele manier hard maken en legde geen enkel bewijs neer waarmee u het tegendeel kon aantonen. U liet bovendien na om nadien nog elders klacht in te dienen of een nieuwe diagnose te laten stellen, omdat u niet durfde en het volgens u ook nutteloos was (CGVS p.6). U stelde dat u gedurende de jaren nadien ook nog enkele keren geslagen werd door Kirgiezen, maar dat u toen geen klacht indiende omdat dat volgens u toch geen zin had en men er volgens u toch niet op zou reageren (CGVS p.6). Dit is echter een blote bewering die niet als afdoende uitleg aanvaard kan worden aangezien u zelfs niet meer de minste poging ondernomen hebt om klacht in te dienen of ergens bescherming te zoeken (CGVS p.6). Er mag van een asielzoeker nochtans verwacht worden dat hij eerst alle middelen tot het inroepen van bescherming in zijn land van herkomst uitput alvorens internationale bescherming te vragen.

Bovendien dient in dit verband nog het volgende opgemerkt te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft echter tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen uw loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten, met name de kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort, uw militair boekje, de getuigschriften van uw opleidingen met de puntenlijsten, uw rijbewijs, een duplicaat van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte en een bewijs van woonst dat voor uw vrouw werd opgesteld, kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. De kopie van uw paspoort werd hogerop reeds besproken. Het duplicaat van uw geboorteakte, uw rijbewijs en de kopie van uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw militair boekje betreft enkel gegevens over uw militaire dienstplicht. De opleidingscertificaten bevatten informatie over de door u gevolgde opleidingen in Kirgizië. Het bewijs van woonst dat door uw echtgenote werd aangevraagd vermeldt dat u in Ala-Archa (Kirgizië) woonachtig was samen met haar. Dit document bevat echter geen enkele datum, waardoor in het ongewisse gelaten wordt wanneer u daadwerkelijk op dat adres verbleef. Bovendien kon uw echtgenote omtrent dit document geen verdere uitleg verschaffen. Zij kon niet zeggen wanneer of waarom zij dit bewijs ooit had aangevraagd. Ze zou dit gewoon "nog in haar tas gevonden hebben" (CGVS Marina p.2). Voornoemde documenten voegen verder niets meer toe aan jullie asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Goncharova Marina (OV 6.962.691), die zich voor haar asielaanvraag op uw problemen baseerde en verder geen andere problemen kende in Kirgizië (CGVS Marina p.1), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Kirgizië. Op 24 oktober 2009 huwde u met G.A. (OV 6.962.691). U kocht samen met hem een stuk bouwgrond waarop u enkele maanden later, in maart 2010, een huis begon te bouwen. In april 2010 braken in het dorp waar u uw huis aan het bouwen was, in Mayevka (Kirgizië), onlusten uit. Huizen werden in brand gestoken en mensen werden er vermoord door Kirgiezen. Toen uw man enkele dagen later ging kijken naar uw huis, zag hij enkele Kirgiezen op jullie bouwgrond staan. Hij werd door hen weggejaagd. Zij zeiden dat zij jullie grond hadden afgenomen. Enkele dagen later diende uw man klacht in bij de politie. De klacht werd aanvaard en er werd een onderzoek ingesteld. Een paar maanden later diende uw man klacht in bij het Parket. Enige tijd later werd uw man door enkele personen bedreigd. Ze eisten dat hij zijn klacht zou intrekken. Omdat uw man dat niet deed, werd de schuur bij uw woning in brand gestoken. U bluste samen met uw man de brand. Daarna vertrok u met uw echtgenoot naar uw ouderlijke woning in jullie dorp. Op 10 oktober 2011 kwamen vier agenten langs bij het huis van uw ouders. Uw man werd meegenomen en gedurende twee dagen vastgehouden en mishandeld. Na twee dagen werd hij vrijgelaten. Uw man werd daarna gedurende twee weken opgenomen in het ziekenhuis. Nadien verbleef u samen met uw echtgenoot bij uw ouders. U besloot het land te verlaten. Op 13 februari 2012 vertrok u met een minibus naar België, waar u op 21 februari 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Kirgizisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, G.A. (OV 6.962.691) (CGVS p.1) en dat u daarnaast zelf geen andere problemen kende in Kirgizië (CGVS p.1). Aangezien in zijn hoofde een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De verzoekende partijen roepen de volgende middelen in:

“Schending van het artikel 1A(2) van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15 sub c. van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2. sub e. van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering: van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950. goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout”.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De verzoekende partijen wensen *“vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen.”* De Raad stelt echter vast dat in het verzoekschrift slechts op één punt wordt ingegaan op de bevindingen van de commissaris-generaal op grond waarvan de asielaanvragen werden afgewezen en verzoekers dan nog algemeen blijven, met name *“De situatie in Kirgizie voor minderheden is momenteel uiterst labiel en gevaarlijk. Verzoekers zijn van Russische origine. Het CGVS zelf stelt dat er op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen. Verzoekers menen dat dit probleem niet afdoende onderzocht is door verwerende partij. Enkel een stijlformule wordt gehanteerd diengaangende.”* Het merendeel van de opmerkingen die wel worden aangevoerd in het verzoekschrift zijn klaarblijkelijk irrelevant waaronder de commissaris-generaal *“stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen”*, nu dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissingen. De Raad kan verzoekers nog minder volgen waar zij opmerken *“Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaantoonbaar en gevaarlijk ze ook*

mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen” nu zij nooit hebben aangegeven dat zij zich schuldig zouden hebben gemaakt aan intriges, laat staan dat dit een element uitmaakt van het asielrelaas. Voorts stelt de Raad vast dat het verzoekschrift grotendeels berust op een onsamenhangende opsomming van rechtsregels, het citeren van wetsartikels en verwijzingen naar rechtspraak, waarvan evenmin wordt aangetoond noch toegelicht hoe deze *in casu* geschonden zouden zijn door de bestreden beslissingen. Het verzoekschrift is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig opgesteld en gaat uit van een foutieve lezing en/of interpretatie van de bestreden beslissingen.

3.2. De asielaanvragen werden afgewezen omdat verzoekers hun voorgehouden problemen niet worden gestaafd noch geobjectiveerd en hun verklaringen dienaangaande evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst terecht op ernstige incoherenties in verzoekers hun onderlinge verklaringen met betrekking tot fundamentele gegevens die de kern raken van het asielrelaas. Verzoekers legden immers flagrant tegenstrijdige verklaringen af inzake hun paspoorten, hun reisweg en inzake de drie incidenten die de rechtstreekse aanleiding vormden voor hun vlucht, met name de bedreiging door twee mannen, de brandstichting in de schuur nabij hun huis en de inval van vier politieagenten bij verzoeksters ouders. De vaststelling dat verzoekers aldus elk een geheel andersluidende versie van alle elementaire gegevens aanbrengen ondergraaft op zich de waarachtigheid van het asielrelaas.

3.3. De verzoekende partijen zijn *“ervan overtuigd dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. (...): De situatie in Kirgizie voor minderheden is momenteel uiterst labiel en gevaarlijk. Verzoekers zijn van Russische origine. Het CGVS zelf stelt dat er op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen. Verzoekers menen dat dit probleem niet afdoende onderzocht is door verwerende partij. Enkel een stijlformule wordt gehanteerd dienaangaande.”*

3.3.1. De Raad wijst verzoekers erop dat de bestreden beslissingen als een geheel moeten worden gelezen, en niet als van elkaar losstaande zinnen. De bestreden beslissingen stellen immers dat er in Kirgizië geen sprake is van systematisch, aanhoudend en grootschalig etnisch geïnspireerde daden van geweld, maar dat er zich sporadisch individuele en etnische geïnspireerde incidenten kunnen voordoen, wat echter niet kan worden beschouwd als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Aldus gaan de verzoekende partijen wederom uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen.

3.4. De Raad stelt aldus vast dat de onbetwiste en door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Voor het bestaan ervan wordt evenmin een redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door verzoekers neergelegde documenten, met name een duplicaat van een geboorteakte, rijbewijs, huwelijksakte, getuigschriften van opleidingen en een kopie van de bladzijde met identiteitsgegevens uit een paspoort, kunnen enkel verzoekers hun identiteit adstrueren, die echter niet ter discussie staan, doch doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming verder beroepen op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maken zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. De verzoekende partijen voeren aan dat *“opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst met gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier.”* Voor zover hieruit kan worden afgeleid dat verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c) dienen zij aan te tonen dat in Kirgizië sprake is van algemeen geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en het gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen, moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. De verzoekende partijen tonen echter geenszins aan dat er thans in Kirgizië een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin aan de gang is.

4.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Wat artikel 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 EVRM en naar analogie artikel 2 EVRM, dienen dus niet afzonderlijk te worden beoordeeld te meer nu verzoekers geen enkel concreet, laat staan ernstig argument aanbrengen.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK